

fik afsluttet sit Arbejde og fremkom med det Forslag, som foreligger her, og som jeg anser for et godt, ja, et ypperligt Forslag. Naar vi faa dette Forslag gennemført, hvad jeg haaber vil ske, vil Forholdet blive det, at den Offentlighed, der saa vil komme til at foreligge, vil bidrage til, at ingen Tjenestemand vil blive knyttet til Virksomheder, som ikke fuldt ud kunne taale Dagens Lys. Men det er ret interessant at se, med hvilken Varme man forsvarer Bensystemet, og det undrer mig. Den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) om den Bestemmelse i Lovforslaget, at Bivirksomhederne først skulle bortfalde i 1917, undrede mig ogsaa. Det ærede Medlem sagde, at vi se gennem Fingre med det umoralske indtil 1917, men efter den Tid skulle Bivirksomhederne falde bort. Naar vi have sat Aarstallet 1917, er det gjort af Hensyn til dem, der sidde inde med Bivirksomheder nu, idet vi ikke pludselig vilde berøve dem den Indtægt, de derigennem have, men vi have ordnet det saadan, at de i hvert Fald, inden de maa give Afkald paa denne Biindtægt, skulde have Adgang til 2 Alderstillæg. Nu hørte vi ogsaa det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) raillere over Bestemmelsen om 1917 og mene, at hvis den blev staaende, vilde det bidrage til, at de Embedsmænd, som have indtægtsgivende Virksomhed, vilde give Afkald paa den straks. Det var den Betragtning, han først gjorde gældende. Men senere hen gjorde han en anden Betragtning gældende, nemlig, at de maatte absolut beholde Bivirksomhederne, saa længe de levede. Og naar det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) saa kritiserende talte om det moralske eller umoralske i Bestemmelsen om i 1917 at ophæve Retten til at have Bivirksomhed, synes jeg ogsaa, at hans moralske Følelse løber af med ham, thi han giver netop i sin § 3 de Embedsmænd, som have Bivirksomhed, Ret til at beholde den, saa længe de leve. Det er en Betragtning, jeg ikke deler, og som jeg absolut fraraader at støtte. Jeg gentager min Anbefaling til ærede Medlemmer om at stemme for Flertallets Ændringsforslag.

Ellinger: Jeg havde egentlig ventet, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) havde været ganske enig med mig i Spørgsmaalet Dommerne, thi det, jeg har tilladt mig at foreslaa med Hensyn til dem, er netop Udtryk for, hvad det ærede Medlem udtalte ved første Behandling. Vi kunne ikke ved denne Lov

afgøre, hvorvidt vi skulle have gode og retfærdige Dommere, det haabe og forudsætte vi, at vi faa. Spørgsmaalet er blot, hvorledes man skal stille sig overfor Dommerne i Fremtiden, og der hævdede det ærede Medlem ved første Behandling ganske det samme som jeg, nemlig at vi, naar man vil stille Dommerne ganske uafhængige af Indflydelse fra privat Virksomhed, maa give dem bedre Lønninger, end de nu have. Hans Udtalelser vare derfor ikke rigtige, naar han sagde, at vi — og der maa han regne mig med — ønske at bevare „Benene“ for Dommerne. Jeg har netop ønsket, at vi tog „Benene“ fra Dommerne, saa snart de kunde undvære dem.

Angaaende det af det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) berørte Spørgsmaal om Næringslovens § 16 vil jeg sige, at min Hensigt er den, at en Tjenestemand skulde ikke pro forma kunne føre en Forretning eller drive et Haandværk under sin Hustrus Navn, saaledes at det i Virkeligheden var Tjenestemanden, som drev Forretningen. Det er kun det Forhold, jeg har for Øje ved Forslaget i tredje Stykke i mit Forslags § 1.

Siden jeg er kommen ind paa dette, ønsker jeg at faa oplyst, hvad man mener med Ordet „fast“ i § 2 i anden Linie. Der staar: „Udenfor sit Embede eller sin Bestilling maa ingen Statstjenestemand indtræde i nogen indtægtsgivende, fast Virksomhed“. Naar man vil have at vide, hvad „fast“ betyder, er det naturligt at se efter i Kommissionsbetænkningen. Men der staar: „Tilladelsen skal kun indhentes til Overtagelse af fast Virksomhed være sig for egen Regning eller i andres Tjeneste. Derimod vil Tilladelse ikke være nødvendig, for saa vidt angaar Virksomheder af forbigaaende Art, f. Eks. Virksomhed som executor testamenti“. Det er noget, der følger af sig selv, at den ikke kommer ind derunder. Men nu er der en Mængde Tjenestemænd, som have og maa have privat Virksomhed, som det vil være ganske umuligt at tage fra dem. Det gælder f. Eks. samtlige Embedslæger, og det gælder Professorerne ved Universitetet under det medicinske Fakultet. Jeg vil gerne spørge, om det ogsaa er Meningen, at Distriktslæger og Professorer ved det medicinske Fakultet skulle søge om Tilladelse til at praktisere. I det Tilfælde, at en saadan Tilladelse blev nægtet, vilde det medicinske Fakultet meget hurtigt miste samtlige sine Medlemmer.

Det hævdes, at det ikke er rigtigt, at de højeste Embedsmænd, i Centraladmini-